

A jón na semju czišnywšchi, nasta s njeho we wołomiku wulki plót. To běchu lute sadžerate wóšty a cžernje, tak lucžibarfa wjazy dale njemóžesche. Mjes tym cžeknyšchtej wustróžanej džěsczi kžetro fruch. Ale šakrowata šojerka šo tola někał psches cžernje pschedrě. Wórnj bě šašo cžekazymaj blisko ša pjatami. Šižo šrofa šašcžekota: „Šrabaj, hrabaj! Tu jeju mašch!“ Tujawka pał Šurkej šawola: „Cžišń šchpihel šady šo!“

Lědom tón k šemi dolecža, dha bu s njeho wulki hat, a nad nim hladki lóđ.

Sakliwajo Džiwoniza na lóđ škoczi. Ale šo wobšunwšchi s tajkim wotmachom šnał padny, šo tam rošmasnjena ležo wošta, jako grawocžiwj planž. A šrofa šcžekorjesche wysche njeje. —

Šurk a Šarka běšchtaj wumoženaj, a tujawka šo šwješelena k šwojim mlodym wróczi.

Mjes tym bě macž šašo wotkhorila, plakašche pał s wowku pschezo wo šhubjenej džěsczi.

Kunje ronjeschtej plakazej s nowa šylšy, hdyž šo durje nahle wotewrichu. Šlaj, Šurk a Šarka pschińdžeschtej cžilaj a strowaj nuts.

Šajke šadowanje! Šajke džafne šdychowanje!

Sbožowny dom.

Šchtó wě prajicž, hdže tu w šwěcže šbože bydli? Šchtó tón jeho dom a pschebytk wě?

Něhdy běšche nawjedžity štarž, Młodron, kiž je wjele dwazytkow lět šbožowny dom pytał. Wón je kraje pshecžahował, morja pschejšdžował, we wschěch ludach je šo wobhonjował, po žylym šwěcže je šo ša nim naprašchował; ale šbožowny dom wón nihdže namafał njeje. Šrótko psched šmjercžu je wón ša tym pschišchol, hdže je woprawdžite šbože, bydlo a dom.

Něchtóžkuli šnano praji, šo je jón Młodron bjes mudrosče pytał. Něchtóžkuli drje praji: Šima dha šbože w kralowškich štatofach wješely dom? Njebydli wone w knježich hrodach? Njeje tam šbože, hdžež maja šlota a šlěbora telko, šo šo wscho šwěcži a blyšcži?

Na tajke praschenja by našonity Młodron wotmolwicž wjedžał, ale hinał hacž šebi to šchtó myšli.